

ГЕТЬ ОПОРТУНІСТИЧНУ ПАСИВНІСТЬ І ФЕДЕРАЛІЗМ

II.
Останній партійний пленум, що недавно відбувся, визначає в історії нашої партії зворот до найважливішого етапу її розвитку. Вперше в історії нашої партії вся її праця в минулому, всі лінії й добрі сторони тої праці, були дискутовані в душі ширшої, отвертої й нещадної більшовицької самокритики. Вперше на цьому історичному зібранні парті не було прояву фракційності. Це дає можливість розглянути всі питання й чітко опрацювати конкретні заходи до звороту за шлях, вказуваний Комінтерном. Але це тільки лише перший, хоч і дуже важливий крок. За ним мусить бути переведений всіма лобальними організаціями партії, всіма її фракціями в масових організаціях (і кожним її членом, генеральний перегляд свого дотеперішнього становища, своєї дотеперішньої праці, на засадах такої ж самої ширшої, більшовицької самокритики, з тим, аби найшвидше виправити свої помилки, перемогти всі хибні й виконати ухвали пленуму.

Зворот, що його зробив останній пленум партії, започатковано ще перед пленумом більшовицькою самокритикою в партійній пресі та на мітингах партійних комітетів і частин. Зроблено це за відомими порадами й натиском Комінтерну. Це в дуже значній мірі допомогло роботі пленуму й одноподушно переведенні його ухвал. Але цей зворот, що почався до пленуму, йшов кволим темпом, гальмований залишками опортуністичної пасивності й федералізму, які перешкаджатимуть і в далішій праці партії, якщо їх в найшвидшому часі не переможемо й не знищимо.

Пасивність, це найбільша опортуністична слабкість, яку ми отримали в спадщині від соціал-демократії. Вона полягає в тому, що членство не проявляє комуністичної роботи між робітниками, з якими працює, живе, зустрічається, не провадить між ними пропаганди й агітації, не намагається організувати їх в революційній юнії й інші масові організації під ідеологічним проводом партії, не підготує їх і не втягає до партії, не бере передової участі в партійних кампаніях, демонстраціях і в загальній праці. Вона проявляється в тому, що членство задовольняється тільки плачечним своїх членських вкладок, участю, і то не регулярною, в партійних мітингах, довжелез-

ною балаканиною на тих мітингах і залишанням всієї роботи на обраних до комітетів товаришів, які, в свою чергу, теж часто збуваються й видаванням потоків циркулярів та розпоряджень. Бувають часто намагання закрити цю опортуністичну пасивність революційним пустомельством. Гіркими овами цієї пасивності являється й те, що до партійних комітетів вибирають майже постійно одних і тих самих товаришів, переважують їх працею, якої вони ніяк задовольняючо виконати не можуть. Не підготується й не висувається нових кадрів партійних працівників. Партію ставлять в таке становище, що вона безперестанно відчуває гострий брак сил для ведення своєї зростаючої праці.

Федералізм, це друга велика ледуга, на яку хворіла й досі ще терпить наша партія. Коріння федералізму треба шукати в особливостях складу робітничої класи Канади та організаційної й ідеологічної спадщини від соціал-демократичного минулого. Великий відсоток робітників в різних найважливіших індустріях Канади становлять робітники-іммігранти. Між ними найбільші групи становлять робітники українські, філіппінські й єврейські (після світової війни значно зросло число робітників-іммігрантів німецьких, угорських, чеських, словачьких, польських, хорватських, сербських, болгарських, білоруських, італійських й інших національностей). Зазнавши соціального й національного гнету в Європі, українські, філіппінські й єврейські робітники-іммігранти швидко від других в минулому турбувалися в соціал-демократичній та соціалістичній партії Канади. Через те, що вони не знали англійської мови, їх організувано в мовні відділи й секції, що їх звали федераціями. Ці мовні секції користувалися такими широкими автономними правами, що по суті вони становили окремі, самостійні організації, дуже слабо зв'язані в одну цілість, що називалася партією. Це було можливо й задовільно в соціал-демократичній партії. Федералізм зовсім слушно бито перед пленумом і на самому пленумі. За нього слухано біто національні партфракції, які ще й перед самим партійним пленумом не зуміли з'ясувати собі свого становища й дати йому належну політичну оцінку. Якразним прикладом тому може послужити заява Всеукраїнського партфракційного Бю-

ро українських масових організацій, поміщена в передлежньому "Бюлетені Комуністичної Партії Канади". Заява ця невеличка має просто інформаційний характер, і тільки. Замість проаналізувати в світі самі критичні загальні становища, яке наша партфракція займала в партії й свою роботу в масових організаціях, вона задовольняється такою єдиною про це згадкою: "Відзначаючи й засуджуючи всі наші помилки й ухиля в минулому, ми класично всіх з'єднали свої ряди, свою активність довели ліній Комінтерну й за єдину Комуністичну Партію Канади".

Засудити "всі наші помилки й ухиля", не виявивши їх, це легка справа, але направити їх без того, щоб знати, де й як вони неможливо. Ми не могли б ні виправити свої помилки, ні потрапити на ліній Комінтерну, ані допомогти створити єдину Комуністичну Партію, не з'ясувавши собі того, що ми всю вагу своєї праці вкладали в масові організації й задачі них, і тільки, а не йшли одностайним фрон-

том з усією партією, звернені обличчям до фабрик, копалень, інших місць праці, до безробітних, і не провадили туди за собою членство наших масових організацій.

Федералізм ще не знищений, хоч коріння його вже підірвано (зліквідування всескраєвих мовних агітпрокомів, впорядкування й підведення під контроль відповідних партійних комітетів праці партфракцій в масових організаціях, значний зворот, що вже помітний в праці партфракцій, краще ставлення до загальнопартійної праці і т. д.). Його залишки ще існують в настроях поодиноких членів партії (тенденції до дальшого національного відокремлення, отягання від загальнопартійної праці тощо). Не знищена ще й недуга опортуністичної пасивності серед партійного членства. З цими недугами нашої партії треба ще завзято боротися. Перемогти їх можна буде тільки впертою участю в масовій революційній роботі партії.

М. Попович.

ЗАЯВА ТОВАРИШІВ ДРАНУТИ І КЛІБАНОВСЬКОГО

Після останнього Пленуму Партії почався широкий зворот у роботі Партії внутрішнього життя, зокрема українське членство Партії, звільнюючи залишки федералістичних настроїв і фракціоналізму, успішно втягується наскрізь до загальнопартійної праці, до будівництва революційних трейд-юній, до праці серед безробітних тощо. Разом з тим партфракції українських масових організацій звертають їх організації на шлях революційного класового виходу ширших кадрів робітників, втягаючи їхнє членство в революційну масову боротьбу й втягаючи до масових організацій нові кадри робітників і фермерів.

Чи не єдиним винятком являється Едмонтон? Партія праця розкладає там українське членство замість того, аби прикласти зусиль зовнішнього боку до переведення в життя вирішених Пленумом, через довгий час вже зосереджується цілковито на особистих чварх групової боротьби, що поділяти українських партійних товаришів, як партфракцію масових організацій, на два ворожі табори, що й передає на масові організації, поділяючи їх в той самий спосіб.

Після останнього Пленуму Партії почався широкий зворот у роботі Партії внутрішнього життя, зокрема українське членство Партії, звільнюючи залишки федералістичних настроїв і фракціоналізму, успішно втягується наскрізь до загальнопартійної праці, до будівництва революційних трейд-юній, до праці серед безробітних тощо. Разом з тим партфракції українських масових організацій звертають їх організації на шлях революційного класового виходу ширших кадрів робітників, втягаючи їхнє членство в революційну масову боротьбу й втягаючи до масових організацій нові кадри робітників і фермерів.

Обидва товариші перед Пленумом не займали правильного партійного становища й допустилися навіть такого вчинку, як солідарна візита до шефа поліції за розясненням, чи має право масова організація втрутатися замість себе в мітинги безробітних. У далі й особисті безпринципні боротьби виникли намагання підводити під них принципове обгрунтування. Все це продовжувалося, аж доки Дистриктівим і Центральним Комітетом Партії і Національним Партфракційним Бюро У.Р.М.О. не вжито було повторених заходів до оздоровлення едмонтонської організації.

Усвідомивши свої помилки й провини перед партією і масовими організаціями, рішуче засудують наше становище протягом останнього періоду й готові понести наші заслужену партійну кару. Разом з тим закликаємо всіх партійних товаришів з едмонтонської партійної організації, приминивши негайно всі чварні й особисті рахунки, взятися до дружньої праці над переведенням у життя тих великих завдань, що нині стоять перед партією. Також ми закликаємо членство масових організацій в Едмонтоні зі свого боку прикласти всіх зусиль до оздоровлення цих організацій і до здійснення спряхного звороту їхньої праці на класово революційній рейки.

З компромітом, (Підписано).

М. Дранута, І. Клібановський.

Едмонтон, Альта, 25 квітня, 1931.

РЕЗОЛЮЦІЯ ПАРТФРАКЦІЇ УРМО В ЕДМОНТОНІ

Заслухавши висновки в справі становища партфракції в зв'язку з чварами між т.т. Дранутою і Клібановським, запропоновані т. М. Поповичем і заслухавши також заяви т.т. Дранути і Клібановського, партфракція У.Р.М.О. в Едмонтоні ухвалою погодилася з висновками т. М. Поповича й прийняти заяву т.т. Дранути й Клібановського. Партфракція визнає за абсолютне недопустиме те становище безпринципного групового поділу й групових чвар, що панували в організації протягом останнього пір року. Партфракція гостро засуджує т.т. Дранути й Клібановського, які, перенісши свою особисту боротьбу в партфракції й масові організації, викладали розлад в партфракції і довели до замирання всієї праці в масових організаціях. Партфракція визнає за неприпустиме і гідне найгострішого засуду з боку цілої партії те, що вона замість осмикнути своєчасно товаришів, які розпочали особисту безпринципну боротьбу, сама втягнулася до цієї боротьби, допустилася до виник-

нення у ній безпринципних угруповань, до повного забуття своїх чергових завдань в масових організаціях, і до того, що замість вести членство масових організацій до участі в революційній класовій боротьбі, утворива загрозу для самого дальшого існування цих масових організацій. Партфракція цілковито погоджується з необхідністю негайного усунення т.т. Дранути й Клібановського з роботи в едмонтонських масових організаціях. Партфракція бере на себе перед лицем усієї партії і пролетарської громадськості зобов'язання в найкоротший час зліквідувати роздвоєння в ній, пасивність, занедбання партійної лінії, конкретних партійних завдань і домогтися звороту своєї праці на шлях вказаний останнім пленумом К.П.К.

За партфракцію У.Р.М.О. М. Котик, Гр. Сауспський, голова, секретар. Едмонтон, Альта, 25 квітня, 1931 р.

РЕЗОЛЮЦІЯ ВІДДІЛУ ТУРФДІМ В ЕДМОНТОНІ

Заслухавши висновки в справі становища відділу ТУРФДІМ у зв'язку з чварами між т.т. Дранутою й Клібановським запропоновані т. М. Поповичем, і заслухавши також заяви т.т. Дранути й Клібановського, відділ ТУРФДІМ в Едмонтоні ухвалою погодилася з висновками т. М. Поповича й прийняти заяви т.т. Дранути й Клібановського.

Відділ ТУРФДІМ визнає за абсолютне недопустиме те становище безпринципного групового поділу й групових чвар, що панували в організації протягом останнього пір року. Відділ ТУРФДІМ гостро засуджує т.т. Дранути й Клібановського, які, перенісши свою особисту боротьбу в масові організації, викладали розлад в організації і довели до вмирання всієї праці в масових організаціях. Відділ ТУРФДІМ визнає за неприпустиме і гідне найгострішого засуду з боку цілої класової масової організації ТУРФДІМ те, що відділ замість осмикнути своєчасно товаришів, які розпочали безпринципну боротьбу, сам втягнувся до цієї боротьби, допустився до виникнення в ній

безпринципних угруповань, до повного забуття своїх чергових організаційних завдань, і до того, що замість вести членство й маси робітників до участі в революційній класовій боротьбі, утворива загрозу для дальшого існування масової класової організації. Відділ ТУРФДІМ цілковито погоджується з необхідністю негайного усунення т.т. Дранути й Клібановського з роботи в едмонтонських масових організаціях. Відділ ТУРФДІМ бере на себе перед лицем цілої класової організації й пролетарської громадськості зобов'язання в найкоротший час зліквідувати роздвоєння в ній, пасивність, занедбання партійних завдань, і домогтися звороту своєї праці на шлях вказаний авангардом революційної пролетарської класи, Комуністичною Партією Канади. За збори Відділу ТУРФДІМ в Едмонтоні К. Курьяков, О. Гафрак, голова, секретар. Едмонтон, 25 квітня, 1931 р.

ЯК НЕ ТРЕБА РОБИТИ

(З приводу заяви т.т. Дранути й Клібановського та цілого спору в едмонтонських наших організаціях.)

Ми вище містимо заяву т.т. М. Дранути й І. Клібановського та резолюції на них партфракції українських робітничих масових організацій і відділу ТУРФДІМ в Едмонтоні. Залиши показують, як це треба робити в організації, як дрібні особисті безпринципні спари можуть пошкодити організації, а навіть цілковито її розкласти, голубою коліні свари привадається між провідними товаришами.

Що ж таке сталося в Едмонтоні? Сталося в Едмонтоні те, від чого не є забезпечена ні одна організація, але того краще в робітничій організації не повинно бути. Між двома передовими товаришами прийшло до свари й то не за яких принципових становищ в організації, але через дурні мішанські пльотки, що поширилися в Едмонтоні проти т. Дранути. Здоровий розум повинен би був наказати едмонтонським товаришам, в першу чергу товаришам партійним, — ці пльотки вбити, засудити їх на перших зборах членства кожної з наших організацій й після того йеретик над ними до порядку денного. Але едмонтонські товариші цього не зробили, а т.т. Дранута й Клібановський почали із-за них між собою справжню баталю. Кожний з них почав привадувати собі прихильників, прихильники собі прихильників й так кожні збори чи то відділу ТУРФДІМ чи РЗТ перетворювали в якусь складову, яка тільки знеохотувала не зацікавлених в ту сварку членів, відвертали

їх від організації, а сама організація занедбала свої організаційні обов'язки, бо увесь свій час на зборах вислухувала "випли" спорних сторін. Були в Едмонтоні міські збори, треба було змобілізувати членство для праці у них, треба розносити ввборчий маніфест — "нема часу", бо є "важлива" справа, є дурні мішанські пльотки, які жувади — переживували не тільки в кожних зборах, але й по хатах, по кутках.

Зараз безробіття в Едмонтоні й безробітні так само, як в кожному іншому місті, може ще й біляти. Іх треба організувати, треба дати їм провід — нема кому, нема часу змобілізувати для цієї важливої справи членство масових організацій, бо сама партфракція, на провід якої членство чекає, захопилася "мистецтвом" т.т. Дранути й Клібановського, беручи в нему сама активну участь.

Розуміється, кожний товариш має право запитати: у нас же є центр? Що центр робить, щоб в самому порядку вбити ці чвари? Коли перші збори ці чвари насиділи до нашого центру? У Вінніпегу десь під осіннє минулого року, до ЦК ТУРФДІМ не реагував на них швидко й рішуче. Надо пам'ятати складалося в нас в дрібнякову справу й ЦКК уважав, що т.т. Дранута й Клібановський є досить свідомими членами, щоб погодити таку справу. ЦКК анекдовал до обох цих товаришів, щоб заперести чвари, а потім, вислідуючи на провінціальному з'їзді т. Навілінського, поручив йому в цю справу вилізати й заглядати. Тов. Навілінський старався цю справу залагодити, обидва товариші і їхні сторонники обидва вбили осикового кілля в нег, але — зараз же після того "залагодження" почали підсудити під неї "принципові розходження", використовуючи минулу фракційну боротьбу у нашій партії. І саме тоді, коли між українським членством партії цей фракціоналізм почав ліквідуватися, в Едмонтоні товариші не тільки його не ліквідували, але зробили спробу використати його у своїй дальшій боротьбі, оперів на особисті чварач. Це було дуже тім перешкодою, коли центральні збори наших організацій ринили вислати до Едмонтону т. Поповича, який взяв цю справу перш всього на зборах партфракції в присутності представників Дистриктового Комітету К.П.К., а потім на зборах членства відділу ТУРФДІМ.

Чи потрібне це було? Отак нехай товариші Дранута й Клібановський, кожний їх сторонник, кожний свідомий член наших організацій в Едмонтоні — спитають себе й дадуть відповідь — чи потрібна була ота сварка? Кому вона й яку користь принесла? Яку користь принесла вона нашим організаціям в Едмонтоні, не говорючи вже про те, що були намагання пам'ятувати навіть авторитет центру?

Розуміється, що кожний свідомий член, кожний чесний робітник крім гострого засуду нічого виправдоного не принає ні т.т. Дранути й Клібановського, ні тим, хто їх в той чи інший спосіб в цій боротьбі підтримував.

Але — сталося. Засуд вивесили самі товариші впершу чергу, а потім й організації. Ми тепер не виходити будемо й нікому не класимо, "киньте на них камінь". Тимбилює, що в Едмонтоні не єдиний. Едмонтон — велике місто, з численним українським населенням, Едмонтон — острівок фермерський й мішанський. Едмонтонські наші організації не стояли в передових рядах наших організацій, вони були влірнем для докозачних "мистецтв" едмонтонської товаришів, які зараз сами засуджують своє цілковите роботу, зробили ба-

(Докінчення на 4-й сторінці.)

ПЕРЕДМОВА ДО УХВАЛ ПАРТПЛЕНУМУ

Загальне взяття наша пропаганда і агітація є надто нереальна і сягає понад голови робітників, яких ми хочемо досягнути. Ми ведемо високопарну активність, яка не сходиться з щоденними потребами робітників. Ми не стоїмо перед робітниками, як об'єднана сила, але поділена на секції. Найбільша частина щоденної праці наших членів не є зосереджена між робітниками на місцях праці, або в бредлайнах, тільки в масових організаціях. Наш апарат є слабкий і неспівний і не служить тій цілі, яка дала б спромому партії використати кожну ситуацію. Наша партія все ще така має розвинути колективний провід так в центрі, як і в дистриктах, і ще не навчалася шукати заохотити нові сили для відповідальної праці. Все це можна побороти. Одним з найкращих способів для огніснення цього є правильне вживання зброї самокритики, що означає постійне на правлення праці кожного партійного органу і члена партії і публічного викриття та визнання помилок в партії, що буде результатом конкретних кроків для побороення слабостей. Самокритика опирається на потреби переконати тих, які роблять помилки і рівночасно вона вложує умовини для побороення наших недомогань. В поборованні головної небезпеки, яка стоїть

перед нашою партією, імено, праві тенденції ухилитися від боротьби, як також закриття "лівими" фразами, що служать за заслонку для прикриття правих нахилів, більшовицька самокритика являється якнайуспішнішим засобом для побороення цієї небезпеки. В цьому дусі зібрався партійний пленум. Не було признак поділу. Здорова і надійна самокритика була світлом, яке освітлює наші минулі помилки і теперішні недомогання, в наслідок чого пленум дав єдину лінію нашої партії. Зараз для кожного члена нашої партії остається вповні зрозуміти ту лінію і увести в життя кожну резолюцію пленуму. Партійний пленум широко обговорював питання про характер Канади в плані світового імперіалізму. Під цим зглядом пороблено багато опір листам від Комуністичного Інтернаціоналу, що містяться в документі на 24 сторони, який видав Політичне Бюро на весні 1930 р., п.н.: "Зміцнити боротьбу проти правої небезпеки". Стару теорію про колоніальний статус Канади, в якому говорилось, що Канада не є імперіалістичною країною, тільки воєнним тереном між британським і американським імперіалізмом, Політичний Комітет цілковито відкинув це перед пленумом. Пленум пішов в слід за становищем Політичного Комітету у відкиненню цієї фальшивої теорії і зрозумів, що Канада є імперіалістичною країною, та що канадійська буржуазія є головним ворогом канадійських робітників. Без цього основного ро-

зуміння про якість країни, в якій ми живемо, наша партія не могла дати правильного проводу робітникам. Цю головну помилку направлено, але найтяжче завдання все ще такі остаються: переконати про це кожного члена партії; зробити так, щоб кожний член зрозумів це, а не тільки прийняв цей погляд механічно. Кожний член партії мусить зрозуміти, що Канада є імперіалістичною країною силою побудови (структури) канадійського капіталізму, в яким монополія дійшов до шалених розмірів; в якій зливаються до купи фінансовий та індустріальний капіталі; який експортує великі суми капіталу закордон і вперто бореться на світових ринках, щоб продати свої товари, хоч не посідає колоній; який є невіддільною частиною світової імперіалістичної системи; якого буржуазія є класовим ворогом робітничої класи, подальшого якої є головним завданням революційного пролетаріату. В нашій теперішній теорії немає місця для ніякої "боротьби" канадійської буржуазії проти британського "панування" чи то американської "експлуатації". Хоч англо-американський імперіалістичний конфлікт грає роллю в Канаді, то він в ніякому разі не вирішує напрямку пролетарської революції; ані це не робить канадійської буржуазії "безнадійно" поділеною і нездібною правити. Не можна знайти кращого відкинення фальшивої теорії про канадійський "колоніалізм", як в отвертій імперіалістичній дії теперішнього консервативного уряду і його пронозії керівництва всевітнього протирядяського блоку, яке нещодав-

но так ясно виразилося в недавній зухвалій забороні дозову радянських товарів, чим він, канадійський уряд, вівшов — дайте дорогою отвертої війни проти СРСР, як яка інша держава. Головною основою цілого пленуму була потреба правильного проводу економічних боїв проти капіталістичної кризи; рух зі сторони робітників проти капіталістичної офензиви. Довкола цієї головної точки, розвязка якої послужить за розвязку всього зла в нашій партії, зосереджувалася більша часть дискусій пленуму. І коли партія не зачне дійсного звороту в провіді економічних боїв робітників, то ціла праця пленуму буде даремна. Переводити дійсні завдання, це значить будувати Воркерс Юніті Ліг в провідника мас неорганізованих робітників, сотки тисяч робітників в реформістичних юніях і великі громади безробітних. Це значить знову, що активність наших членів треба змінити, щоб вона в головному спіралася на працю між шими робітниками в тій цілі, щоб їх привести під вплив ВЮЛ і тим самим — під бойовий провід, що зможе оборонити їхній життєвий рівень. Про цю справу говориться обширно в резолюції по цьому питанню, що можливо є найважливішим документом, який наша партія до цього часу видала.

Не забувайте про пресовий фонд одинокі української робітничої газети в Канаді — "Українських Робітничих Вістрей"!

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ!

ЧИТАЙТЕ І РОЗПОВСЮДНОУЙТЕ ТАКІ ЧАСОПИСИ І ЖУРНАЛИ:

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ" — одинокий український робітничий часопис в Канаді, виходить три рази на тиждень. Передплата: \$4.00 на рік, \$2.00 на півроку.
"ФАРМЕРСЬКЕ ЖИТТЯ" — одинокий дійсно фермерський український часопис в Канаді, що боронить і нтереси і праці фермерства. Передплата: \$2.00 на рік, \$1.00 на півроку.
"РОБІТНИЦЯ" — одинокий журнал в українській мові для працюючого жіноцтва, виходить два рази на місяць. Передплата: \$1.50 на рік, 80 центів на півроку.
"БОРІВБА КОЛОДЬ" — одинокий журнал в українській мові для української робітничо-фермерської молоді, виходить раз на місяць. Передплата лише 50 центів на рік.
Передплату на повні часописи й журнали посилайте або до кожного часопису зокрема, або на поштову адресу:
WORKERS AND FARMERS PUBLISHING ASS'N, Ltd.
Cor. Pritchard & McGregor Sts.
Winnipeg, Man.